

Fremtidens beskæftigelsespolitik:

Alle ledige har ret til en kvalificeret indsats

Resume

Der er behov for en nytænkning af beskæftigelsespolitikken.

Vi har brug for en beskæftigelsespolitik, der styrker den danske model således, at vi også fremover har et stærkt flexicuritysystem, og dermed kan sikre fundamentet for det danske arbejdsmarked til gavn for både borgere og erhvervsliv. De aktører, der er fundamentet for arbejdsmarkedet og ved, hvor 'skoen trykker', skal have reel indflydelse på den førte politik. Arbejdsmarkedets parter skal derfor stå centralt.

Der er behov for en beskæftigelsesindsats, hvor ledige og sygemeldte er i centrum for indsatsen og, hvor regelsættet understøtter vejen til varig beskæftigelse. Der skal være plads til (social-)fagligheden i forhold til ledige og sygemeldte, som har brug for en særlig indsats, og det skal være de *fagligt* set bedste løsninger, som ledige og sygemeldte bliver præsenteret for.

Beskæftigelsesindsatsen skal bygge på metodeudvikling og viden om, hvad der virker – og for hvem. Vi har brug for en nytænkning af beskæftigelsessystemet, hvor kontrol og processtyring erstattes med mål og resultatstyring. Både når det drejer sig om arbejdsmarkedsparate ledige tæt på et job og om ledige langt fra arbejdsmarkedet.

Finansieringssystemet skal understøtte denne faglige tilgang til ledige og sygemeldte, ligesom lovgivningen og rammerne for indsatsen skal det. Det betyder ikke, at hele organiseringen skal lægges om, men at der skal tænkes nyt indenfor den kommunale struktur, vi har i dag. F.eks. vil alene en afskaffelse af de vandtætte skotter mellem jobcentrene og de øvrige forvaltninger

give kommunerne øgede muligheder for at tilrettelægge indsatsen bedst muligt for den enkelte og under hensyn til de lokale forhold.

Disse tanker udfoldes i notatet under følgende fire overskrifter:

- Den danske model - Organisering af beskæftigelsesindsatsen
- Mødet med den ledige
  - Rehabilitering og beskæftigelsesindsats
- Aktive tilbud
- Finansiering af beskæftigelsesindsatsen

Den danske model - organisering af beskæftigelsesindsatsen

Beskæftigelsesområdet har de seneste år levet en omtumlet tilværelse med omlægning til en helt ny struktur og bygger af nye regler. De mange omvæltninger har kostet dyrt både i effektivitet og kroner, og er på ingen måde evalueret. Derfor mener Dansk Socialrådgiverforening, at det er halsløs gerning at omstrukturere indsatsen igen, frem for at adressere de konstaterede uhensigtsmæssigheder indenfor de nuværende rammer for beskæftigelsesindsatsen.

Fagbevægelsens rolle bør dog styrkes således, at den viden fagbevægelsen og a-kasserne har, kommer i spil. Der er behov for en sammenhængende og tværsektoriel koordinering på nationalt og regionalt plan således, at der bliver tale om en bred arbejdsmarkedspolitisk tænkning. Det indbefatter, at erhvervs-, uddannelses-, vækst-, integrations-, sundheds- og beskæftigelsespolitik tænkes sammen. En samlet arbejdsmarkedspolitisk indsats skal basere sig på nationale og regionale behov. Her skal fagbevægelsen indtænkes som central aktør, da fagbevægelsen kender de forsikrede ledige og deres behov. Indsatsen for de forsikrede ledige skal være individuelt tilrettelagt efter den enkeltes behov. Det vil kræve en massiv afbureaukratisering af reglerne på beskæftigelsesområdet, herunder a-kassereglerne. Kun via en sådan kan a-kasserne yde en optimal service overfor medlemmerne.

Kommunerne er lige nu de eneste, der har mulighed for at skabe helhedsorienterede løsninger i beskæftigelsesindsatsen for borgere med andre problemer end ledighed. Disse indsatser er der behov for, særligt i en tid med høj ledighed og mange langtidsledige.

Samtidig med at de udfordringer, der er i beskæftigelsesindsatsen i øjeblikket, søges løst, bør den nuværende organisering af indsatsen evalueres. Det vil give et kvalificeret grundlag for i fremtiden at kunne indrette det bedste system for vores ledige og sygemeldte borgere.

Konkret foreslår Dansk Socialrådgiverforening

- En styrkelse af fagbevægelsens rolle i det nationale beskæftigelsesråd. Det nationale beskæftigelsesråd bør desuden få en mere koordinerende rolle i et samlet arbejdsmarkedspolitik, hvorfor et nationalt arbejdsmarkedsråd med en bred opgaveportefølje bør blive en realitet.
- En styrkelse af de Regionale Beskæftigelsesråd i forhold til deres indflydelse på arbejdsmarkedspolitikken. De skal have flere opgaver, herunder at sikre sammenhæng og koordinering mellem uddannelses-, beskæftigelses-, erhvervs-, sundheds- og vækstpolitik i regionen. Det vil være oplagt med den nye opgavesammensætning at kalde dem regionale arbejdsmarkedsråd.
- En styrkelse af fagbevægelsens rolle i de regionale arbejdsmarkedsråd.
- A-kasserne som anden aktør i forhold til de forsikrede ledige, så indsatsen tilrettelægges via kendskab til de brancher, de ledige kommer fra.
- Massiv afbureaukratisering af a-kassereglerne således, at en individuelt tilrettelagt indsats baseret på det enkelte medlems behov, kan efterleves.
- Forlængelse af dagpengeperioden således, at en forsikret ledig kan modtage dagpenge i 4 år. Det vil være med til at styrke den danske model.
- Et opgør med silotænkningen i mellem jobcentret og de andre forvaltninger. Kommunerne skal have frihed til selv at tilrettelægge indsatsen således, at et kvalificeret tværsektorielt samarbejde kan finde sted.
- Forsøg med Vidensjobcentre, hvor grunduddannelse og forskning er tænkt så tæt sammen med praksis, at uddannelses- og forskningsenheden rykker ud på selve jobcentret. I samarbejdet indgår jobcentrets ledelse, medarbejderrepræsentanter, brugerrepræsentanter og (efter)uddannelsessystemet, således at forskningen er direkte rettet mod at kunne bruges i praksis.
- Et nyt evalueringssystem, som evaluerer jobcentrene på resultater og ikke på overholdelsen af detaljerede procedurekrav. Evalueringssystemet skal inddrage de ledige og sygemeldte, så deres oplevelse af indsatsen bliver et parameter.

- En evaluering af hvilken betydning kommunaliseringen har haft på beskæftigelsesindsatsen. Herunder en beskrivelse af hvilke dele af indsatsen som er blevet styrket/svækket under den nye organisering. Dette kan sammen med resultaterne af evalueringer af det tidligere AF-system være med til at kvalificere en eventuel justering af organiseringen af beskæftigelsesindsatsen i fremtiden.

Mødet med den ledige

Enhver ledig eller sygemeldt har brug for en individuelt tilrettelagt indsats, for at komme tættere på eller tilbage til arbejdsmarkedet. Dette faktum bør afspejles i både lovgivning og praksis.

For nogle kan beskæftigelsesindsatsen stå alene, for andre skal der mere til. For sidstnævnte er der brug for helhedsorienterede løsninger. Der skal derfor gøres op med idéen om, at jobcentret kun må forholde sig til beskæftigelsen. I stedet skal indsatsen handle om lige præcis det, som kan få den enkelte tættere på arbejdsmarkedet. Også hvis der er brug for en mere socialfaglig indsats f.eks. i forhold til et misbrug eller andre sociale problemer. Sagsbehandlernes opgave er at bidrage til at fjerne 'sten på vejen' til selvforsørgelsen. Derfor skal socialfagligheden i spil, og der skal skabes rum for, at det er muligt.

Kontakten med den ledige skal gøre en forskel, og det skal være vigtigere end overholdelse af frister og dokumentation. Jobcentret eller a-kassen skal ikke indkalde de ledige med mindre det, man vil tale med dem om, vurderes at bringe dem tættere på arbejdsmarkedet.

F.eks. kan jobcentret eller a-kassen forpligtes til en tidlig og tæt kontakt og derefter løbende kontakt ved behov. Til gengæld gives der mere fleksibilitet i lovens krav til processen vedr. samtaleafholdelse. Det kan både spare ressourcer og sikre, at de ledige og sygemeldte får noget ud af alle de samtaler, de møder op til. Det ændrer ikke på præmissen om, at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, for at være berettiget til kontanthjælp og dagpenge.

For at dette bliver muligt, er det nødvendigt med mere rum for den faglige indsats. Der er behov for afbureaukratisering og for at tænke styringen af indsatsen anderledes. Hver gang en ny regel er på vej, bør man spørge sig selv: Skaffer denne nye regel de ledige tættere på et job nu eller i fremtiden? Er svaret nej, skal den droppes. På denne måde kan yderligere bureaukrati forebygges. I relation til styringsproblematikken kan en løsning være mere fokus på resultaterne af indsatsen og mindre på processen. Det gælder også i forhold til dokumentation. Det interessante er, om ledige og sygemeldte rent faktisk bliver hjulpet af indsatsen.

Konkret foreslår Dansk Socialrådgiverforening:

- Jobcentrene forpligtes til at have en tæt og tidlig kontakt med de ledige, og løbende have kontakt til dem f.eks. min. to gange om året. Til gengæld vurderer jobcentret eller a-kassen selv, hvornår det er mest hensigtsmæssigt at have kontakt med den ledige.
- Ledige og sygemeldte har ret til en samtale med jobcentret senest 14 dage efter, de beder om den. Således sikres det, at lediges og sygemeldtes ønsker tilgodeses.
- Ledige skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet for at modtage dagpenge og kontanthjælp. Det defineres i et samarbejde mellem sagsbehandler og den ledige, på hvilken måde den ledige skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet og ikke efter faste procesforskrifter i lovgivningen. Der skal være mulighed for at trække i hjælpen, hvis aftalerne om rådighed ikke overholdes.
- Lediges samarbejde med jobcentret eller a-kassen skal tage udgangspunkt i et sammenhængende helhedssyn, så der tages fat på alle relevante problemer. Det indebærer, at det skal være tilladt og muligt, at der bliver talt om andet end job med ledige, som har problemer udover ledighed.
- Jobcentrene og a-kasserne skal have kompetenceudvikling i fokus og lovgivningen skal understøtte det. Der er behov for opkvalificering hos mange grupper af ledige og behov for brancheskift for visse grupper. Det forudsætter en satsning på andet og mere end ordinær uddannelse.
- Beskæftigelsesindsatsen skal reprofessionaliseres. Der skal mere fokus på medarbejdernes faglige vurderinger end på kontrol af alle dele af arbejdsprocessen.
- En ny styringsmodel for beskæftigelsesindsatsen. Styring skal have mere fokus på resultaterne og effekten af indsatsen og mindre på processen. Måling af lediges og sygemeldtes tilfredshed og udbytte samt medarbejdernes trivsel er vigtige parametre.
- Iværksættelse af kontrollerede forsøg med nedsatte sagstal i sygedagpengeopfølgningen og på kontanthjælpsområdet. I sygedagpengeopfølgningen må én socialrådgiver højst have ansvar for 35-50 sager vedrørende sygemeldte og på kontanthjælpsområdet matchgruppe 2-3 må én socialrådgiver højst have ansvar for 40-55 sager vedrørende ledige. Kontrollerede forsøg skal teste, hvilken virkning et lavere sagstal har på bl.a. kvaliteten i indsatsen.

- En omfattende afbureaukratisering og forenkling af administrative procedurer og kontrolmekanismer bl.a. vedr. rettidighedskravene, så der bliver mere tid til kontakten med de ledige. Et mål kan være, at mindst 40 pct. af arbejdstiden går med borgerkontakt i 2012. (Se bilag 1 for en række konkrete forslag til afbureaukratisering af lovgivningen på området.)
- Udvidelse af den såkaldte 'udfordringsret' til også at gælde beskæftigelsesområdet, således at jobcentrene kan tænke 'ud af boksen' og via medarbejderdreven innovation finde nye måder at tilrettelægge indsatsen på.
- Optimering af IT-understøttelen således, at IT-systemerne altid er klar til at understøtte ny lovgivning, når den træder i kraft. (Se bilag 2 for flere konkrete forslag vedr. IT.)

Rehabilitering og beskæftigelsesindsats

Mange sygdomsramte har efter sygdomsperioden svært ved at varetage deres job på samme måde, som de kunne før sygdommen. Derfor skal rehabiliteringsindsatsen for sygemeldte op-prioriteres. Kommunernes sundhedsindsats og beskæftigelsesindsats skal i langt højere grad spille sammen, hvis en bred og fyldestgørende rehabilitering skal opnås.

Jobcentrenes mandat skal gøres langt mere fleksibelt, så et kvalificeret tværsektorielt samarbejde med øget fokus på metodeudvikling og tværfagligt udviklingsarbejde bliver muligt. Der skal sættes på systematiske forløb, hvor jobcentrene på tværs af forvaltninger udarbejder samlede strategier for en helhedsorienteret indsats for den enkelte. Der skal indføres en formel koordinatorfunktion som en del af sundhedsaftalerne, og alle sygemeldte skal have ret til en rehabiliteringsplan. Ved overgangen fra sygehus til den kommunale indsats skal sygehussocialrådgiverne inddrages som brobyggere, og jobcentrenes rammer skal løsnes, så kollegerne her i højere grad kan bidrage med de nødvendige beskæftigelsesmæssige elementer i rehabiliteringen.

Konkret foreslår Dansk Socialrådgiverforening:

- En mere fleksibel beskæftigelsesindsats. Jobcentrenes mandat skal gøres mere fleksibelt, så de i højere grad kan indgå i rehabiliteringsforløb, hvor man kombinerer sundheds-, social- og beskæftigelsesindsatsen. Det vil give mulighed for et kvalificeret tværsektorielt samarbejde. En måde kan være at iværksætte en undersøgelse af barrierer i lovgivningen med henblik på at sikre en sammenhængende indsats.

- Øget fokus på metodeudvikling og tværfagligt udviklingsarbejde i rehabiliteringsindsatsen overfor de svageste ledige og sygemeldte. Jobcenterets rolle heri skal indtænkes, så metodeudvikling kan tilpasses praksis.
- Satsning på systematiske forløb. Kommunerne skal på tværs af forvaltninger udarbejde samlede strategier for en helhedsorienteret indsats. Systematiske forløb for sygemeldte, der kan danne klarhed over opgavedelingen og kommunikationen mellem jobcentret og sundhedsforvaltningen er en mulighed.
- Revalidering skal benyttes som et værktøj i rehabiliteringsindsatsen der, hvor det giver mening.

Aktive tilbud

Det er vigtigt at aktivering af både forsikrede og ikke-forsikrede ledige og sygemeldte tager udgangspunkt i dem og deres behov, kompetencer og muligheder på arbejdsmarkedet. Derfor skal de ledige og sygemeldte ikke behandles ens. Den indsats de tilbydes, skal bero på en socialfaglig vurdering af, hvad den enkelte har brug for. Indsatsen skal opleves som meningsfuld og individuel for den enkelte. Den indsats der tilbydes, skal derfor altid bero på en konkret faglig vurdering.

Man kan forestille sig, at arbejdsmarkedsparete ledige kontanthjælpsmodtagere får et større selvstændigt ansvar for jobsøgningen. Det vil være forsvarligt, da mange ofte finder job igennem andre kanaler end jobcentret. De forsikrede ledige bør derimod få råd og vejledning, jobtilbud samt en række tilbud om uddannelse og opkvalificering af a-kasserne, der hvor det vurderes at bringe den ledige tættere på arbejdsmarkedet. I en tid med behov for at flytte arbejdsstyrken fra ufaglærte til faglærte jobfunktioner er uddannelses- og opkvalificeringstiltag essentielle.

De ledige der ikke er arbejdsmarkedsparete, skal have en tæt, helhedsorienteret indsats, hvor de tværfaglige løsninger er i centrum. Her skal det være muligt at kombinere en social indsats med en form for aktivering, hvis det vurderes bedst for den ledige. Det kan f.eks. handle om at motivere misbrugere til behandling eller sikre en fast bopæl for en hjemløs eller en voldsramt kvinde. Det er desuden vigtigt, at én kontaktperson holder overblik over hele den ledige eller sygemeldtes sag således, at der foregår en koordinering mellem de forskellige instanser. En kombineret indsats som denne beror på et princip om, at det lange, seje træk i visse tilfælde er den hurtigste vej tilbage til arbejdsmarkedet.

Anden aktør kan fortsat bruges i beskæftigelsesindsatsen, når de tilbuddene er relevante og kvalitetsmæssigt i orden.

Konkret foreslår Dansk Socialrådgiverforening:

- Et opgør med masseaktivering. Ledige og sygemeldte skal tilbydes en reel individuel indsats, der får dem tættere på arbejdsmarkedet. Typen af tilbud skal bero på en faglig vurdering af den ledige/sygemeldtes behov.
- Ikke-forsikrede ledige, der er tæt på arbejdsmarkedet, skal have en større grad af selvstændighed i jobsøgningen. Her er jobcentrets rolle at anvise job, hvor det er muligt og desuden yde vejledning, råd og støtte i processen. De arbejdsmarkedsparete skal kun aktiveres, hvis det vurderes, at det rykker dem tættere på arbejdsmarkedet.
- Forsikrede ledige skal have en tæt og intensiv indsats af a-kasserne med råd og vejledning, jobtilbud samt en række tilbud om uddannelse og opkvalificering der, hvor det vurderes at få den ledige tættere på arbejdsmarkedet. De arbejdsmarkedsparete skal kun aktiveres, hvis det vurderes, at det rykker dem tættere på arbejdsmarkedet.
- Den sociale, beskæftigelsesmæssige og gerne uddannelsesmæssige indsats skal tænkes sammen både i tilbuddene til de ledige og i indsatsen generelt.
- Pengene skal følge den ledige. F.eks. hvis en ikke-arbejdsmarkedsparat vurderes at komme tættere på arbejdsmarkedet, hvis han får hjælp til en ny bolig frem for et straks-aktiveringstilbud, så er det det, han i første omgang bevilges.
- Ledige langt fra arbejdsmarkedet eller længerevarende sygemeldte med flere sagsbehandlere skal have én kontaktperson, der holder overblik over hele den lediges eller sygemeldtes sag. Således sikres en god og effektiv koordinering mellem indsatserne.
- Der skal udarbejdes en certificeringsordning for anden aktør, som skal kvalitetssikre de aktiveringstilbud, anden aktør udbyder og gøre det lettere for sagsbehandlere at vurdere dem.
- Igangsættelse af mere forskning i hvad der virker og ikke virker af tilbud til ledige og sygemeldte.

Finansiering af beskæftigelsesindsatsen

Kommunerne reagerer på økonomiske incitamenter. Det kan både være en fordel og en ulempe. Man bør derfor være opmærksom på de uheldige konsekvenser, der kan være af økonomiske incitamenter – særligt i sparetider.

En løsning kan være at mindske de økonomiske incitamenter ved særlige typer af aktivering for at undgå, at ledige bliver bestemte former for aktivering på grund af høj refusion.

Konkret foreslår Dansk Socialrådgiverforening:

- De differentierede refusionsmodeller skal ændres for at undgå en uhensigtsmæssig incitamentsstruktur.
- Der skal sættes gang i et arbejde, der kan udvikle en model for, hvilken incitamentsstruktur, der kan sikre en god kvalitet i indsatsen. En overvejelse kan være at resultaterne af aktiveringen er afgørende for refusionen, dvs. en mere output-orienteret styringsmodel, fx via scorecards der viser, hvor meget den ledige har flyttet sig via et givent aktiveringstilbud.

En anden overvejelse kan være at koble den lediges jobplan med det aktive tilbud, der gives. Er det tilbud den ledige får fagligt relevant ift. de mål, der står i jobplanen? Hvis tilbuddet er fagligt relevant og understøtter jobplanens mål, så udløses høj refusion ellers ikke. Det vil give mere fokus på, om det aktive tilbud er et fagligt godt middel til at nå den lediges mål. Ankestyrelsen kan løbende foretage undersøgelser for at kontrollere kvaliteten i arbejdet.

- Afskaf de frister i lovgivningen, som bevirker at kommunerne ikke får refusion fra staten, hvis de giver de ledige eller sygemeldte tilbud efter fristerne.

Bilag 1

Bureaukrati i beskæftigelsesindsatsen

Der er på nuværende tidspunkt en meget kompleks lovsamling på beskæftigelsesområdet og flere love kommer hele tiden til. Det betyder, at beskæftigelsespolitikken er underlagt en stor grad af detailstyring. Der er mindre og mindre metodefrihed ift. behandlingen af de sygemeldte og ledige, da alting står i lovgivning, bekendtgørelser og vejledninger. Et interessant skift her kunne være, at se på lovgivningen på en anden måde, og spørge sig selv hver gang en regel skal gennemføres på beskæftigelsesområdet: Skaffer denne nye regel de ledige tættere på arbejdsmarkedet nu eller i fremtiden?

Det hænger også nøje sammen med, at det der dokumenteres og måles på i beskæftigelsesindsatsen ofte er procesorienteret. Dvs. at man måler mindre på om folk er kommet i job eller relevant uddannelse på den lange bane end, om de er kommet i straksaktivering eller har klikket på deres CV i denne uge.

Der er derfor en række tanker at gøre sig vedr. afbureaukratisering:

- Hvordan sikres driftssikkerheden i hverdagen når der kommer nye regler på beskæftigelsesområdet ca. hver uge?
- Hvilke mål skal man have i for tid til kontakten med borgerne versus andre opgaver, herunder bureaukrati?
- Hvilke instrumenter kan benyttes til at sikre, at der ikke vedtages så mange nye love, at medarbejderne har svært ved at følge med.

Dansk Socialrådgiverforening har følgende forslag til dele af lovgivningen der bør afbureaukratiseres:

- **Drop bekræftelsen af CV hver 7. dag (7-dages reglen)**

Borgeren skal bekræfte sin jobsøgning i Jobnet og hos staten en gang ugentligt. Der skal ske rådighedsvurdering med stillingtagen til sanktion, såfremt den ledige ikke har genaktiveret sit CV. Det opleves som en stor administrativ byrde med lille effekt.

Det foreslås, at kravene til genaktivering af kontanthjælpsmodtagernes CV (7-dages kravet) fjernes.

- **Afskaf 450 timers reglen**

450-timersreglen er ekstremt administrativt tung på grund af regler om varsling, kontrol, optælling af perioder med undtagelse fra reglen mv., og med et meget ringe beskæftigelsesmæssigt udbytte. Set i lyset af konjunkturudviklingen giver det endnu mindre mening at kræve ordinær beskæftigelse i mindst 450 timer og det bringer ikke målgruppen nærmere på arbejdsmarkedet.

Dertil er reglen aldeles i strid med intensionen i EU-året til bekæmpelse af fattigdom og sociale eksklusion. Reglen bør afskaffes.

- **Revalideringsreglerne forenkles**

Revalideringsbestemmelserne har bredt sig over 19 paragraffer i to love og en bekendtgørelse, som detailstyrer sagsbehandlingen i unødvendigt omfang, og er aldeles uoverskuelige. Det er desuden et problem, at kravene til ressourceprofilen for at få revalidering er ligeså stor, som når der skal gives varige ydelser så som pension – det er et problem, da revalidering kun er en midlertidig ydelse.

Der skal ryddes op i revalideringsbestemmelserne, så de er samlet ét sted og så de ikke omfatter detaljerede krav om, hvad sagsbehandlingen skal indebære.

- **Reducer ungemålgruppen til 2 grupper**

I de nye ungereregler er antallet af ungegrupper reduceret til fire. De er fortsat noget rodede og uoverskuelige.

Det foreslås at antallet af målgrupper reduceres til to; 1) unge under 25 som er egnede til uddannelse og 2) unge under 25 år, som ikke er egnede til uddannelse.

- **Rådighedstilsynet skal forenkles**

Reglerne om rådighedstilsynet er ekstremt administrativt omfattende. De binder urimeligt mange ressourcer i jobcentre.

Reglerne bør gennemgås med tættekam og det fremherskende spørgsmål ved gennemgangen skal være; er denne viden nødvendig for en aktiv beskæftigelsesindsats? Er svaret nej, skal oplysningen ikke registreres.

- **Drop forestillingen om at matchgrupper på kontanthjælpsområdet kan overføres til sygedagpengeopfølgningen**

Som bl.a. KL har gjort kraftigt opmærksom på, vil harmoniseringen af matchkategorierne medføre 100.000 flere samtaler som ingen har efterspurgt. Eftersom matchmodellens fornyelse er sket i et forsøg på at forenkle reglerne, forekommer den uigennem-

tænkt, når disse konsekvenser følger med. Matchmodellen bør alene gælde kontanthjælpsmodtagere.

- **Kapitel 16 og 17 i beskæftigelsesindsatsloven bør gennemgås m.h.p. afbureaukratisering**

Ret og pligt til tilbud er primært opbygget efter tidsintervaller og alderskriterier. Det kan medføre mekanisk beskæftigelsesindsats, som er resultatløs. I stedet bør det sikres, at alle får den indsats de har behov for.

For at sikre at den indsats den enkelte ledige modtager, bør hele kapitel 16 og 17 om ret og pligt til tilbud gennemgås med henblik på en sikring af, at tilbuddene er målrettet den enkeltes behov for beskæftigelsesindsats.

- **Afskaf skema DP333**

I forbindelse med indførelse af arbejdsgivers samtale med sygemeldte inden fire ugers sygefravær, er der udviklet et skema, som arbejdsgiver skal sende til jobcentret. Skemaet er unødvendigt og kan ikke bruges til noget i jobcentret. Skemaet bør afskaffes.

Bilag 2

IT i beskæftigelsesindsatsen

IT udgør et afgørende arbejdsredskab for socialrådgiverne på jobcentrene. Det har derfor stor betydning når IT-systemerne ikke virker efter hensigten, er langsomme eller ikke taler sammen. Hvis IT-systemerne taler sammen, og virker fra begyndelsen af sin indførelse vil det spare medarbejderne på jobcentrene for meget bøvl og dermed kostbar tid, der kunne være gået til at hjælpe borgerne i. Desuden vil en IT-understøttelse der taler sammen på tværs af forvaltninger bidrage med sammenhæng i den helhedsorienterede indsats.

Dansk socialrådgiverforening har følgende konkrete forslag:

- Når ny IT indføres på landsplan, skal det ikke indføres på én gang i alle kommuner, men indføres over en periode. Således kan det forebygges, at der opstår situationer, hvor alle kommuner er lammet af IT-nedbrud samtidig og det bliver muligt at udbedre fejl i systemet fra starten af.
- Kommunerne skal udfærdige resultatkontrakter med deres IT-leverandører, så de har sanktionsmuligheder overfor leverandørerne, hvis IT-understøttelsen ikke virker i henhold til aftalerne. Det kan være med til at forebygge lange perioder, hvor IT-understøttelsen ikke virker i sagsbehandlernes arbejde.
- Det skal sikres, at IT-understøttelse er klar ved nye lovforslags ikrafttrædelsesdato.
- IT-understøttelsen skal kunne tale sammen på tværs af forvaltninger, således at den understøtter en sammenhængende tværsektoriel indsats.